

РЕШЕНИЕ

№ 9210

гр. София, 14.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 89 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АДРИАНА Д. АТАНАСОВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА ИВ. ЯНАКИЕВА
като разгледа докладваното от АДРИАНА Д. АТАНАСОВА Гражданско дело № 20211110153806 по описа за 2021 година

Производството е по Глава втора ЗЗДН.

Подадена е на 16.09.2021 г. молба с правно основание чл. 8, т. 1 ЗЗДН от ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: *****, действаща в лично качество, която се поддържа и в съдебно заседание, срещу П. ОМ. Ф., ЕГН: ***** и СТ. ОМ. Ф., ЕГН: *****. Твърди се, че е живяла на съпружески начала с П. ОМ. Ф. в продължение на шест години, като има дете от ответника Ф., а именно – к П.Ф., ЕГН: *****. Поддържа, че през м.01.2021г. се е разделила с бащата на детето си поради заплахата от същия с нож в присъствието на детето. Поддържа, че съгласно решение от 23.06.2021г. на СРС, съдът е предоставил родителските права на майката, при която е определил и местоживеенето на детето, а на бащата е определен режим на лични отношения. Сочи, че след прекратяване на производството по делото по чл. 127 СК контактите на детето са трудно осъществими поради недостатъчна заинтересованост от страна на бащата. Заявява, че СТ. ОМ. Ф. е сестра на п и леля на к Ф.. Поддържа, че на 12.09.2021г. на публично място в присъствието на свидетели пред бл. 24 в кв. „Разсадника”, гр. София п е заплашил, крещейки и размахвайки юмруци срещу нея и детето, че „ще ги запали всичките”. Твърди още, че сестра му с също е размахвала застрашително ръце и е викала по детето „я не ми говори”, „ще ти обърна главата” и „ще ти разбия устата”. Молителката заявява, че се е уплашила, че може да се стигне до физическа саморазправа, като детето се е разплакало и уплашило също и е успала да го успокои едва късно вечерта.

Ответниците по молбата, редовно призовани, се явяват в съдебно заседание, като оспорват същата.

Софийският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта и основателността на молбата.

Молбата за защита е подадена от лице, за което се твърди, че е пострадало от актове на домашно насилие, поради което съгласно чл. 8, т. 1 ЗЗДН е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирано за това лице.

По делото молителката е подала молба срещу лице, от което има дете, а именно П. ОМ. Ф., ЕГН: *****, поради което същата е подала молба срещу пасивно легитимиран да отговаря по молбата ответник съгласно чл. 3, т. 3 ЗЗДН. По делото се установява от представеното по делото удостоверение за раждане на к П.Ф., ЕГН: *****, че същият е с родители – ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: *****/майка/ и П. ОМ. Ф., ЕГН: *****/баща/.

Молителката освен това е търсила защита в лично качество и по отношение на втория ответник по делото - СТ. ОМ. Ф., ЕГН: *****, с твърдение, че същата е сестра на п. Според чл. 3, т.7 от ЗЗДН защита може да се търси само спрямо лице, с което пострадалия е роднина по сватовство до трета степен. Родството по сватовства се създава с факта на сключване на граждански брак между две лица. Едва когато е сключен граждански брак роднините на единия съпруг стават роднини по сватовство на другия съпруг. В общия случай съпругата и сестрата на съпруга (зълвата) са в сватовство от втора степен по силата на чл.76, ал.1 и 2 от СК. Липсата на сключен граждански брак му молителката ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** и ответника по молбата П. ОМ. Ф., ЕГН: *****, води до извода, че родство по сватовство не е създадено изобщо. При което и за молителката Ц.К. не е възникнало право да търси защита по реда на ЗЗДН, тъй като не е налице хипотезата на чл. 3, т. 7 от ЗЗДН. А неприложими са в случая останалите хипотезите на чл. 3, т. 1 - 10 вкл., които касаят други различни връзки на извършителя с пострадалото лице. Отделно от това никъде в сезиращата молба съда молителката не твърди извършени актове на домашно насилие от С.Ф. срещу молителката, подала молбата за защита в лично качество, каквито и твърдения има както молителката, така и нейния процесуален представител в хода на производството. Нещо повече, молителката не е ангажирала и доказателства по делото, че С.Ф. и П.Ф. са в родствена връзка. Поради гореизложеното молбата се явява **недопустима в частта**, в която е предявена срещу СТ. ОМ. Ф., ЕГН: ***** и на основание чл. 130 ГПК производството по делото следва да се прекрати в тази му част, като молбата от 16.09.2021г. в тази част да бъде върната.

По делото е представено и решение № 20145038/23.06.2021г. по гр..д. № 28344/2020г. по описа на СРС, от което се установява, че съдът е предоставил родителските права над детето к П.Ф., ЕГН: ***** на майката ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: *****, при която е определил и местоживеенето на детето, а на бащата П. ОМ. Ф., ЕГН: ***** е определен режим на лични отношения с детето и е осъдил бащата да заплаща издръжка за детето си в размер на 220 лв. месечно.

В молбата се твърди, че ответника по делото П. ОМ. Ф., ЕГН: ***** на 12.09.2021г. около 15,00 часа е осъществил спрямо пострадалата актове на домашно насилие, като молбата до съда за защита от тези актове е подадена на 16.09.2021г., поради което е спазен преклузивният срок по чл. 10, ал.1 ЗЗДН.

Съгласно чл. 2 ЗЗДН „Домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпругеско съжителство”.

По делото е представена декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН от името на молителката ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** /л. 7 от делото/. Същата обаче е обявена от закона за достатъчно доказателство, единствено когато по делото няма други събрани доказателства, какъвто не е настоящият случай, доколкото на процесния акт на насилие от 12.09.2021 г. са присъствали очевидци. Ето защо декларацията по отношение на този акт на насилие не следва да се ползва с формалната доказателствена стойност, придадена ѝ от чл. 13, ал. 3 ЗЗДН. Отделно от това декларацията не индивидуализира твърдените актове на домашно насилие по начин, последици и място на извършване и не конкретизира точно кое от лицата /ответници/ твърди да е извършило актовете на насилие. Същата е непълна, поради което и съдът не я цени. Следва да се отбележи в тази връзка, че е основателно възражението на ответника, че между посоченото в молбата място на извършване на актовете на насилие и това, посочено в декларацията по чл. 9 ЗЗДН има разминаване и несъответствие.

По делото са разпитани доведения от молителката свидетел цп, както и доведените от ответника свидетели о Мохамед Диб Ф. и д Петьова м. Показанията на св. п съдът не кредитира, доколкото от декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, а и от твърденията на молителката се установява съвсем различна фактическа обстановка от описаната от свидетелката, а именно молителката заявява, че на мястото пред бл. 24 са присъствали тя, двете посочени лица срещу които се търси защита от К. – п и с и детето. В декларацията пък се сочи, че свидетел на случилото се е била цп. В показанията на свидетелката п се заявява, че освен горепосочените лица обаче са присъствали и още д и дядото на детето о /баща на п/. Отделно от това свидетелката заявява и че мястото, където се е случил акта на насилие е било между блок 23А и последния вход на бл. 23, което обаче се различава от твърдението на молителката в молбата, че актовете на насилие са били извършени пред бл. 24. Освен това св. п не сочи и квартала, в който твърди да се намират бл. 23А и бл. 23. Точното място на твърдените актове на насилие не се посочва и от останалите по делото свидетели на ответника. Предвид всичко горепосочено не се доказва от молителката в производството мястото на твърдените актове на насилие. Отделно от това св. п въобще не заявява, че на твърдените на актове на насилие е имало и още един очевидец на случилото се – въпросното лице, наречено от другите двама свидетели „б”. Съдът не дава вяра на показанията на св. п поради обстоятелството, че същите са непоследователни, нелогични и несъответстващи на самите твърдения на молителката в молбата ѝ.

Останалите показания на свидетелите също не са в подкрепа на твърденията в молбата, тъй като никой от останалите разпитани по делото свидетели не заявява да е възприел твърденията от молителката Ц.К. думи на ответника: „ще ни запали всичките“ да са били насочени пряко към молителката, поради което съдът не намира за нужно да ги обсъжда. Следва да се отбележи за пълнота, че другите двама свидетели по делото од Ф. и д м свидетелстват, че на мястото е имало и още едно лице, което е наречено от св. м - б. Последната заявява и че „въпросният б“ се е появил на мястото след като възникнало неразбирателство между молителката и Стефи и същият ѝ е казал нещо, което я е накарало да пребледнее и е звъннала на брат си да го помоли да дойде веднага, защото я заплашват. Св. м заявява още, че след това веднага са дошли о и п и ответникът е заявил „кво става, бе, кой е заплашвал сестра ми, ще ви подпала“, като същите думи не са били реплики насочени пряко към молителката. м сочи, че п не е размахвал юмруци, нито пък Стефи е размахвала такива. Поддържа още, че п е отишъл да защитава сестра си от „въпросния господин“, както и че приятелката на молителката /Цветелина п/ е била по – далече и същата не изричала нищо според св. м. От друга страна и вторият свидетел на ответника од Ф. заявява, че дъщеря му Стефи е звъннала на баща си да му каже, че някой я заплашва и да дойде на място, но когато е пристигнал синът му п вече е бил там, а човекът, който е заплашвал дъщеря му си е тръгнал. Показанията на свидетелите од Ф. и д м съдът кредитира, като прецени същите по реда на чл. 172 ГПК, и им дава вяра, като обективни, логични, последователни и непротиворечащи по между си.

Действително всички свидетели са възприели безпротиворечиво, че тонът на ответника е бил висок и че той недвусмислено е заявил желанието си да защити сестра си, но посочените действия съдът не намира да осъществяват фактически състав на акт на домашно насилие, а се касае за проява на влошени между ответника и молителката Ц.К. отношения. Само за пълнота, настоящият съдебен състав намира за нужно да посочи, че всички свидетели в показанията си описват различна фактическа обстановка по отношение на това кой и кога е отишъл на мястото на твърдените актове на насилие, лицата, които са присъствали, както и мястото на извършване на актовете на насилие. Съдът кредитира показанията на св. о Ф. и д м, доколкото намира същите за логични и последователни. От същите се установява по делото, че думите на ответника не са били пряко насочени срещу молителката в производството, поради което и молбата се явява неоснователна.

Останалите събрани по делото доказателства съдът също не обсъжда, доколкото няма по делото представени други доказателства в подкрепа на молбата за защита.

По изложените дотук съображения съдът намира, че молбата за защита се явява неоснователна по отношение на ответника П. ОМ. Ф. и следва да бъде отхвърлена, като съдът да откаже издаването на заповед за съдебна защита.

По разноските:

Претенция за присъждане на разноски има от страна и на двете страни. Ответникът с оглед изхода на делото има право на разноски, поради което и следва да му бъдат присъдени такива. Молителката Ц.К. е направила възражение за прекомерност на адвокатския хонорар

на адвоката на ответника. Съдът, след като прецени фактическата и правна сложност на делото, броя на проведените съдебни заседания както и минималния предвиден в чл. 22 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер на адвокатския хонорар по дела по ЗЗДН, намира, че уговореното адвокатско възнаграждение в договор за правна защита и съдействие (л. 40 от делото) се явява прекомерно и следва да бъде намалено до размер от 600,00 лв., в какъвто размер следва и да бъде присъдено в полза на ответника. Молителката следва да бъде осъдена и да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса за производството в размер на 50,00 лв. на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН по всяка от двете субективно съединени молби.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА на основание чл. 130 ГПК производството по гр.д. 53806/2021г. по описа на СРС, 89-ти с-в, **в частта**, в която е подадена молба от ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** срещу СТ. ОМ. Ф., ЕГН: ***** , като недопустимо.

ОБЕЗСИЛВА издадената заповед за незабавна защита № 154/17.09.2021г. по гр.д. 53806/2021г. по описа на СРС, 89-ти с-в, **в частта**, в която е издадена заповед за защита на ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** срещу СТ. ОМ. Ф., ЕГН: ***** .

ВРЪЩА молба вх. № 55600/16.09.2021г., подадена от ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** , за издаване на заповед за защита и заповед за незабавна защита за извършено домашно насилие, **в частта** за СТ. ОМ. Ф., ЕГН: ***** .

ОТХВЪРЛЯ молба с правно основание чл. 8, т. 1 ЗЗДН с вх. № 55600/16.09.2021г., от ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** , действаща лично за себе си, срещу П. ОМ. Ф., ЕГН: ***** , по повод твърдени актове на домашно насилие на 12.09.2021 г., като **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА.**

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** , да заплати на П. ОМ. Ф., ЕГН: ***** , сумата в размер на 600,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** , да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса в размер на 50,00 лв.

Решението /имащо характер на определение/, **в частта**, в която е прекратено производството по делото по подадена молба от ЦВ. ПЛ. К., ЕГН: ***** срещу СТ. ОМ. Ф., ЕГН: ***** и в частта, в която е върната молбата за СТ. ОМ. Ф., ЕГН: ***** , може да се обжалва с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от получаване на съобщението от молителката.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в седемдневен срок, считано от връчването му на страните (чл.17, ал. 1 ЗЗДН).

ПРЕПИС от решението на съда да се изпрати на страните по делото.

Съдия при Софийски районен съд: _____